

Det er lett å oppfatte silens (over) som kjerne elementet i *molekylær-balletten*: ikke i begynnelsen, ikke til slutt, men i midten. Derfor når man kommer til silens—stillheten—er man i kjernen. Midtens rike der de praktiske forutsetningene—her, stillheten—etableres. Vi tar den videre.

Stillheten. Alle har øvd, men når danserne går ut på gulvet er det ingen som vet hva som vil skje: fordi alt er invitasjonsbasert og hvis ikke så er det solo. Allikevel er det de invitasjonsbaserte sekvensene de egentlige soloene. Mens de individuelle øvelsene i rommet er på vent: *Mesmerising*.

Etter at molekylærbaletten og *dancing recurrences* har slått seg ilag et lite strekk, kommer det en tredje part med på turen: som er verken invitert eller ikke invitert. Det er læringsteateret i dets konstituerende forhold til lærings-kroppen. Den kommer inn her, og turen går ufortrødent videre.

Spørsmålet jeg vil reise her er om *læringsteaterets* konsept—som er grunnlagt på *enheten* mellom undervisning, forskning og formidling—kan tenkes å inneholde den tenkende kroppen i *kime*. Altså at læringskroppen passer med læringsteateret, som iPad passer med Zoom. De peker et sted.

Følgelig er det snakk om en *isomorfi*—/læringskroppen : læringsteater :: iPad : Zoom/. Det kan bety at dersom det oppstår en *isomorfose* mellom de to, så kan den 'tenkende kroppen' befinne seg i *målsonen*. Dette lar seg vise ved hjelp av et enkelt pedagogisk eksempel, som jeg går gjennom her.

Når jeg tar et 360° bilde, oppstår det—under optimale forhold—et *tomrom* der jeg står. Samtidig som jeg tar et bilde av *stedet*, *tømmer* jeg stedet (dvs. bildet av stedet) for *meg*. Det betyr at bildet er tilgjengelig for **a)** at jeg kan plassere meg i det senere ved *avspilling*; **b)** at *andre* kan plassere seg i det.

Siden jeg bruker *Google Streetview*—en app som er utviklet av Google for kartografiske formål—og laster opp bildene på *Facebook* er 360° *panorama avspillbart*, ved at den som holder bildet i mobilen *snur seg rundt sin egen akse*, pga. visningsteknologien Facebook har utviklet til dette formålet.

Dette omfatter bare min/en annens forhold til bildet, i ulike faser. Men dersom jeg deler bilde på Facebook med meg selv—via *Messenger*—så kan jeg aksessere de samme panorama-avspillings mulighetene under et Zoom møte: dermed oppstår en kollektiv *situasjon*, med ditto *kollektive* muligheter.

Altså, muligheter til å ta spranget fra *unike* opptaks- & avspillings-muligheter til *generiske* formål som undervisning, forskning og formidling: mao. aktiviteter som kan generere *kunnskap* med forutsetning at de inngår i *delingsformer* som—enten i faser eller gjennom hele løpet—er *kollektive*.

I de to foregående flyer-seriene (2HEX) har jeg tatt for meg hvordan **a)** *unike* og *generiske* dimensjoner indikerer noe *spesifikt* der de krysser hverandre [sommer KUF #01-06]; **b)** hva som skal til for at de *teller* [telle #01-06]. Og hvordan de tilsammen (**a** og **b**) gjør det aktuelt 'å gå videre' med *presisering*.

Prosjektet med molekylærballetten på HOK (Henie Onstad Kunstsenter) gir et konkret og klart eksempel på *presisering*: etter at symbolene ble spilt inn fra en allmenning—tilhørende [Salón Merkavas](#) utvidede krets—til studio ^o^ var hvert trinn en *presisering*: funnet materiale, Illustrator, GIF og video.

Studio ^o^ har (#01) utviklet molekylær balletten i 6 bevegelser som alle medfører presiseringer i utviklingen av arbeidet som helhet: **i)** spesifikke symboler med **ii)** et hovedproblem [abstraksjon]; **iii)** symbolene ble bygget med funnet materiale [som en måte å komme rundt problemet]; **iv)** testet.

Testen bestod i etableringen av hvilke deler av materialet som var reaktivt når symbolene ble dratt opp i Illustrator. De som var reaktive var de som ved **v)** gjennomkjøring (GIF/video) ble katalysatorer for *helheten* i balletten. Siste trinn **vi)** hvordan systemet arter seg i praksis ved aktivering (HOK).